

ἍΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΝΔΡΩΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Περιεχόμενα

- Έγκυκλιος Πάσχα: «Ἐκ Τάφου ἔλαμψεν ὁ Μέγας Ἥλιος» 209
- Ἀπὸ τὰ Θαύματα τῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης 211
- Ἀπὸ τὴν Ζοὴν τῆς Ἐκκλησίας μας 212
- Ἡ Κυρία καὶ Δέσποινα ἡμῶν Θεοτόκος
ὡς Διδάσκαλος τῆς Ἀσκήσεως καὶ τῆς Νοεῤῃς Προσευχῆς 214
- Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας - «**ΙΑ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνήμερώσεως**:
«Ἡ Αἴρεσις τοῦ Παπισμοῦ καὶ ἡ Σύγχρονος Οἰκουμενιστικὴ Προσέγγισις
Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν» 216
- Ζωτικὰ θέματα ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογικῆς σημασίας 220
- Ἐκδόσεις στὰ ρουμανικὰ βιβλίων τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχιερέων μας 222
- «Ἐἶπε Γέρον»: «Περὶ τοῦ Μοναχοῦ, ὁποῦ ἐξομολογεῖτο εἰς Δάδας Κύπρου
τὴν ἁμαρτίαν, ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τὴν γυναῖκα του» 223
- «**Ναὶ ἢ ΟΧΙ** στὸ Χάρι Πότερ; Ἐγκόλλιο Αὐτοπροστασίας»

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Ἡ Ἀνάστασις.

Κάλυμμα ἱεροῦ Εὐαγγελίου Ἁγίας Τραπέζης.
Ἐκ τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας (2001).

Φωτογραφία ὀπισθοφύλλου:

Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ («ἄβατο») τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδίδεται τῇ εὐλογία καὶ φροντίδι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς,
Πατρὸς δὲ καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

• **Ἰδιοκτῆτης**: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • **Ἐκδότης – Διευθυντής**: Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανὸς Ἀγιοκυπριανίτης. • **Συντάσσεται** ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • **Τηλέφωνο ἱ. Μονῆς**: 210 24 11 380. • **Telefax**: 210 24 11 080. • **E-mail**: Kyprianos@hol.gr • **Ἰστοσελίδα στὸ Διαδίκτυο**: www.synodinresistance.gr • **Υπεύθυνος Τυπογραφείου**: Γ. Κουκουδάκης, Βουλγαροκτόνου 40, τηλ.: 210 646 1660. • **Ἐπιστολαὶ καὶ προαιρετικὰ εἰσφορὰ νὰ ἀποστέλλωνται** εἰς ἱ. Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ. Θ. 46006 – 13310 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ.

ἐπὶ τῇ πανενδόξῳ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἐκ Τάφου ἔλαμψεν ὁ Μέγας Ἥλιος

«Μὴ καθεύδωμεν, ἀλλὰ γρηγοροῦμεν καὶ νήφωμεν»¹

Α΄.

Ἄγαπῆτοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί
καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀναστάντι·

**«Εὐλόγητός ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ
κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀνα-
γεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζω-
σαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ
Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν»²!**

Ἄς εὐχαριστήσωμεν καὶ
δοξολογήσωμεν τὸν Οὐρά-
νιον Πατέρα, ὁ Ὅποιος διὰ
τὴν ἄμετρον εὐσπλαγχνίαν
Του μᾶς ἀνεγέννησεν εἰς τὴν
νέαν ζωὴν τῆς Χάριτος, διὰ
μέσου τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σω-
τῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μᾶς
ἔδωσεν ἐλπίδα ζωντανήν, ὅτι καὶ ἡμεῖς,
ἠνωμένοι μαζί Του, θὰ ἀναστηθῶμεν.

Σήμερον, μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυ-
ρίου μας, ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησίας μας,
ὡς **Νέα Ἱερουσαλήμ**, φωτίζεται καὶ λαμ-
πρύνεται ἀπὸ τὰς ἀκτίστους ἐλλάμψεις
τῆς θεότητος:

**«Φωτίζου, φωτίζου ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ
ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ Σε ἀνέτειλεν»³.**

Ἐκ τοῦ ζωοδόχου Τάφου ἀνέτειλε τὸ
«ἄχρονον Φῶς σωματικῶς»⁴, ὁ λαμπρό-
τατος «Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης»⁵, ἦτοι
αὐτὸς ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ
ἄναρχον καὶ ἀίδιον καὶ ἀληθινὸν Φῶς,
τὸ ὁποῖον «φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρ-
χόμενον εἰς τὸν κόσμον»⁶.

Καὶ ἡ Ἀνατολὴ τοῦ Ἥλιου - Χριστοῦ
διέλυσε τὴν νύκτα τῆς ἀγνωσίας καὶ τὸ
βασιλεῖον τοῦ σκότους, τὸ ὁποῖον εἶχε ἐ-

πικρατῆρι μετὰ τὴν πῶσιν τῶν Πρωτο-
πλάστων καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνθρω-
πότης ἐστέναζεν αἰχμάλωτος εἰς τὴν ἀ-
μαρτίαν, τὸν διάβολον καὶ τὸν θάνατον.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἐσήμα-
νε τὴν ἑναρξιν μιᾶς νέας πνευμα-
τικῆς **Ἡμέρας**, ἐκείνης τῆς **Μυ-
στικῆς Ἡμέρας**⁷, ἡ ὁποία θὰ
εἶναι χωρὶς λῆξιν, διότι ὁ
Θεάνθρωπος εἶναι ὁ Μέγας
Ἥλιος⁸, τὸν ὁποῖον εἰσήγα-
γεν εἰς τὸν κόσμον τὸ **Ἄδυ-
τον Ἄστρον**⁸ τῆς Θεοτόκου,
διὰ νὰ μὴ δύση ποτὲ πλέον.

Β΄.

Ἄγαπῆτὰ ἐν Κυρίῳ τέκνα·

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας ζῆ
μέσα εἰς τὴν ἄδυτον αὐτὴν **Μυστικὴν
Ἡμέραν**⁷ καὶ καταυγάζεται ἀπὸ τὸν
Πασχάλιον Ἥλιον τὰ φωτόμορφα τέ-
κνα Της «ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως πε-
ριπατοῦσιν», «ἐνδεδυμένα τὸν Κύριον
Ἰησοῦν Χριστόν»⁹.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς
ὑπενθυμίζει μὲ ἰδιαιτέραν ἔμφασιν τὴν
σωτήριον αὐτὴν ἀλήθειαν:

**«Ὑμεῖς δέ, ἀδελφοί, οὐκ ἐστὲ ἐν σκό-
τει», «πάντες ὑμεῖς υἱοὶ φωτός ἐστε καὶ
υἱοὶ ἡμέρας· οὐκ ἐσμὲν νυκτὸς οὐδὲ σκό-
τους»¹⁰.**

Ἐκ τοῦ Τάφου ἀνέτειλεν ἡ Ἀληθινὴ
Ζωὴ καὶ ἡ Ἀληκτος Ἡμέρα τῆς Χάρι-
τος· ἔκτοτε οἱ εὐσεβεῖς δέχονται συνε-
χῶς, διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐντὸς τῶν

✠ μυστηριακῶν περιβόλων Της, τὴν ἑλ-
λαμψιν τοῦ Ἀληθινοῦ Φωτός, τὸ ὅποιον
ἀγνίζει, φωτίζει καὶ ἀγιάζει αὐτούς.

Ἡ «λαμπροφόρος ἡμέρα τῆς Ἐγέρ-
σεως»⁴ παρατείνεται, διατηροῦσα
τοιουτοτρόπως ἡμᾶς εἰς μίαν διαρκῆ ἀ-
γρυπνίαν καὶ ἐγρήγορον καὶ ἐτοιμότη-
τα, ὥστε νὰ πορευώμεθα τὴν ὁδὸν τῆς
σωτηρίας καὶ νὰ ἐργαζώμεθα πρὸς δό-
ξαν Θεοῦ ὑπὸ τὸ Φῶς καὶ ἐν τῷ Φωτὶ
τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Γ'.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί:

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μας ἀπο-
τελεῖ μίαν ἰσχυρὰν ὄψιν διὰ τὴν πνευ-
ματικὴν ἀφύπνισιν καὶ ἀνάνηψιν μας ἢ
φωνὴ τοῦ Κυρίου μας συνεχῶς μᾶς προ-
τρέπει: «ἀνάστα» καὶ «ἀνάνηψον».

Ἡ ἠθικὴ ὀκνηρία, ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ
φιλήδονος ῥαστώνη βυθίζουσιν μὲ ὑπου-
λον τρόπον τὴν ψυχὴν εἰς τὸν πνευματι-
κὸν νυσταγμὸν καὶ τὸν ἐμπαθεῖ ὕπνον τῆς
ἀμαρτίας, ὅποτε ἡ καρδιά μας σκοτιζε-
ται καὶ γίνεται ὑπόδουλος εἰς τὰ ζοφε-
ρὰ πνεύματα τῆς πονηρίας, «καθεύδει»
καὶ πράττει τὰ «ἔργα τοῦ σκότους»¹¹.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Μεγάλου Κανό-
νος, τὸ ὅποιον ἐψάλαμε τὴν πέμπτην ἐ-
βδομάδα τῶν Νηστειῶν, ἐκφράζει μὲ
τρόπον ἰδιαίτερα κατασκευαστικὸν τὴν προ-
τροπὴν διὰ τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν Ἀνά-
νηψιν μας:

«Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί κα-
θεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει καὶ μέλλεις θο-
ρβεῖσθαι ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φεῖσθαι
σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ πα-
ρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν»¹².

Ἡ μνήμη τοῦ θανάτου καὶ τῆς φοβε-
ρᾶς Κρίσεως προφυλάσσει τὴν ψυχὴν
καὶ τῆς ἐμπνέει τὸν θεῖον φόβον καὶ τὴν
εἰλικρινῆ μετάνοιαν.

«Μιμνήσκου τὰ ἔσχατά σου», λέγει
ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, «καὶ εἰς τὸν αἰῶνα
οὐχ ἁμαρτήσεις»¹³.

Ὁ Κύριος ἐπίσης μᾶς ἐδίδαξε τὴν
ἐγρήγορον καὶ τὴν νηπτικὴν ἐργασίαν,
προκειμένου νὰ ἀποφεύγωμεν τοὺς πει-
ρασμούς:

«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ
εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν»¹⁴.

Ἐὰν λοιπὸν, χάριτι Θεοῦ, διάζωμεν
διαρκῶς τὸν ἑαυτὸν μας εἰς τὸ ἔργον
τῆς μετανοίας ἔαν ἀφυπνίζωμεν συνε-
χῶς τὴν ῥάθυμον καρδίαν μας ἔαν
προσευχώμεθα ἀδιαλείπτως καὶ μετέ-
χωμεν πάντοτε τῶν Ἀχράντων Μυστη-
ρίων ἔαν καταφεύγωμεν ἐπιμόνως εἰς
τὰς πρεσβείας τῆς Ὑπερευλογημένης
Θεοτόκου, ἢ ὅποια εἶναι ἡ «*Αὐγὴ τῆς
Μυστικῆς Ἡμέρας*»⁷, τότε θὰ εὐρισκώ-
μεθα ἐν τῷ Φωτὶ τῆς θείας Ἀναστά-
σεως, τότε θὰ ζῶμεν εἰς τὴν Ἄλητον
Ἡμέραν τῆς Χάριτος, τότε θὰ μᾶς κα-
ταυγάξῃ ὁ Μέγας Ἥλιος⁸ μὲ τὰς ἀκ-
τίστους ἐλλάμψεις Του καὶ θὰ εἴμεθα
ἀσφαλῶς «*Υἱοὶ Φωτός καὶ Υἱοὶ Ἡμέ-
ρας*»¹⁵, πάντοτε ἀγρυπνοὶ καὶ ἐτοιμοὶ
νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν Νυμφίον Χριστόν,

ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ εὐ-
χαριστία σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ
Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

Χριστὸς ἀνέστη! Ἀληθῶς ἀνέστη!

Ἅγιον Πάσχα τοῦ σωτηρίου ἔτους 2003

Εὐχέτης πρὸς ἀναστάντα Κύριον

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φιλῆς Κυπριανός,
Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

(1) Α΄ Θεσσαλ. ε΄ 6. (2) Α΄ Πέτρ. α΄ 3. (3) Κανό-
νος Πάσχα, Ὠδὴ Θ΄, Εἰρμός. (4) Κανόνος Πά-
σχα, Ὠδὴ Ζ΄, Τροπάριον γ΄. (5) Μαλαχ. δ΄ 2. (6)
Ἰωάν. α΄ 9. (7) «Χαιρετισμῶν» τῆς Θεοτόκου,
Οἶκος Ι, α΄: «Χαῖρε Αὐγὴ Μυστικῆς Ἡμέρας».
(8) Κανόνος Ἀκαθίστου τῆς Θεοτόκου, Ὠδὴ
Θ΄, Τροπάριον δ΄: «Χαῖρε Ἄστρον Ἄδυτον,
εἰσάγον κόσμον τὸν Μέγαν Ἥλιον». (9) Πρὸβλ.
Ρωμ. ιγ΄ 13-14. (10) Α΄ Θεσσαλ. ε΄ 4-5. (11)
Πρὸβλ. Α΄ Θεσσαλ. ε΄ 6-7. Ρωμ. ιγ΄ 12. (12) Με-
γάλου Κανόνος, Κοντάκιον. (13) Σοφ. Σειραχ ζ΄
36. (14) Ματθ. κ΄ 41. (15) Α΄ Θεσσαλ. ε΄ 5.

Ἐκ τῶν Θαύματων τῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

Πρὸς δόξαν Θεοῦ σὰς γράφω τί μοῦ συνέβη.

Τότε ποῦ ἡ Μονὴ δὲν εἶχε ἀκόμη τὸ Προσκύνημα, ἀλλὰ ἦταν μόνον ὁ σημερινὸς «ἀβατος» χώρος, ἡ οἰκονομεία μου χτυπήθηκε ἀπὸ μαγεία...

Ἐπέφερα πολὺ καὶ ἤμουν ἔτοιμη νὰ ἀφήσω τὸ σπίτι μου, τὸ παιδί μου, τὸν ἄνδρα μου, καὶ νὰ φύγω!...

Τότε μοῦ παρουσιάσθηκε ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς καὶ μοῦ εἶπε:

«Ἔλα στὸ σπίτι μου στὴν Φυλὴ»!

Ἐγὼ τὴν «Φυλὴ» τὴν ἤξερα ὡς «Χασιά».

Στὴν ἀρχὴ δὲν καταλάβαινα ὅτι ἦταν ὁ Ἅγιος καὶ μὲ καλοῦσε στὸ Μοναστήρι του· ὅσο γιὰ τὴν «Φυλὴ», ἀναρωτιόμουν γιὰ πολὺ

καιρὸ τί νὰ ἐσήμενε...

Ἦσπου μιὰ μέρα εἶδα ἓνα λεωφορεῖο νὰ γράφει «Φυλὴ». Τὸ πήρα καὶ κατέβηκα στὸ τέρμα. Ἐρώτησα κάποιον ἄνθρωπο καὶ μοῦ εἶπε γιὰ τὸ Μοναστήρι.

Ἐδῶ ἦταν ποῦ βρήκα τὴν λύτρωσι!...

Δοξασημένους ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων μετὰ τῶν Ἁγίων Αὐτοῦ. Ἀμήν!

Καταγραφή: Φεβρ. 1999

Η. Π.

Ἐκ τῆς Ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας

Ἅγιον Πάσχα 2003.

Ἐσπερινὸς τῆς Ἀγάπης στὸ Μοναστήρι.

Νότιος Ἀφρική

Ἐολοκληρῶνεται ὁ ἀνεγειρόμενος Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν περιοχή τῆς Πρωτεύουσας τῆς Νοτίου Ἀφρικής, ὑπὸ τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Ναζάσιο (Πομπογιάν).

Ἐκ τῆς Ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας

Πιστόια Ἰταλίας

Ἐκ τῆς ἐπίσκεψις τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου στὴν Πιστόια τῆς Ἰταλίας τὴν Β΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, 10.3.2003 ἐκ.ἡ.μ., ὅπου ἐλειτούργησε στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα καὶ ἐπισκέφθηκε μαζί με τὸν Κληρὸ (Ἱερεῖς, Διακόνους, Ἀναγνώστες) τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων τῆς Ἰταλίας τὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαράφ.

Μαρρούμπιο Σαρδινίας

Ἡ ἀνεγειρομένη Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου στὴν περιοχὴ τοῦ Μαρρούμπιο τῆς Σαρδινίας, ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Ἀντωνίου Πομπιάνου.

Σουηδία

Ἐκ τῆς Βάπτισις προσηλύτου νέου ἀπὸ τὴν Οὐψάλα, ἡ ὁποία ἐτελέσθη τὸ Μέγα Σάββατο στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Στοκχόλμης, ὑπὸ τοῦ π. Ἀνδρέου Ὁκερstrom, παρισταμένου τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννου.

Ἐκ τῆς Ἐσπερινῆς τῆς Ἀγάπης τοῦ Πάσχα στὸν Ἱερὸ Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Οὐψάλα.

Βάπτισις οικογενείας Ἀλβανῶν

Τὸ Σάββατον τοῦ Λαζάρου, 6.4.2003 ἐκ. ἡμ., κατόπιν μακρᾶς πνευματικῆς προετοιμασίας καὶ κατηχήσεως, ἐβαπτίσθησαν στὴν Ἱερὰ Μονὴ μας οἱ γονεῖς καὶ τὰ τέσσερα ἐκ τῶν τέκνων μᾶς οικογενείας ἄλβανικῆς καταγωγῆς, ἡ ὁποία διαμένει ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη στὸν Πόρο Τροιζηνίας.

Οἱ νεοφώτιστοι γονεῖς Χρῆστος καὶ Ἄννα Ζοράκι μὲ τὰ τέκνα τους Δημήτριο, Παῦλο, Ματθαῖο καὶ Θεράποντα, τὸν Σεβ. Μητροπολίτη καὶ Καθηγούμενό μας κ. Κυπριανό, τὸν π. Ἀπόστολο Καγιόγλου καὶ τοὺς Ἀναδόχους των.

Κουρὲς Μοναχῶν

Τὸ Γ' Σάββατο τῶν Νηστειῶν, 16.3.2003 ἐκ. ἡμ., στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς, ἐκάρθη ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Κυπριανὸ Μεγαλόσχημες Μοναχῆς οἱ Ἀδελφές Ἰεγουδηλία (ἐκ Κιέβου Οὐκρανίας), Μυρτιδιώτισσα, Εὐπραξία, Ἀρχαγγέλη καὶ Ραφαηλία, καὶ Ρασοφόρος ἡ Μοναχὴ Μαγδαληνὴ (ἐκ Σουηδίας), τὴν δὲ Τρίτη τῆς Διακαινησίμου, ἐκάρθη Ρασοφόρος ἡ Μοναχὴ Νεκταρία.

Κουρὰ Μοναχοῦ

Τὴν Ε' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, 31.3.2003 ἐκ. ἡμ., στὴν Ἱερὰ Μονὴ μας, ἐκάρθη ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη καὶ Καθηγούμενό μας κ. Κυπριανό στὴν Ἱερὰ Μονὴ μας Ρασοφόρος Μοναχὸς ὁ Δόκιμος Ἀδελφὸς Σπυρίδων (Γιατρᾶς), 30 ἐτῶν, καὶ ἔλαβε τὸ μοναχικὸ ὄνομα Ἰλαρίων. Ὅπως ἐτόνισε ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ γ. Ἰλαρίων διακρίνεται γιὰ τὴν προσήλωσί του στὴν μοναστικὴ ζωὴ, ιδίως μάλιστα τὴν πραότητα καὶ τὴν ἐργατικότητά του. Ὁ Κύριός μας εἶπε νὰ τοῦ αὐξάνῃ τὰ χαρίσματα γιὰ τὴν πνευματικὴ του πρόοδο καὶ τὸ καλὸ τῆς Ἀδελφότητός μας!

Ἡ Κυρία καὶ Δέσποινα ἡμῶν Θεοτόκος ὡς Διδάσκαλος τῆς Ἀσκήσεως καὶ τῆς Νοερᾶς Προσευχῆς

Ἡ πρακτικὴ καὶ θεωρητικὴ ἀρετὴ

Ὡς γνωστόν, ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης (†14.7.1809), στὸ ἐκτενέστατο συγγραφικὸ ἔργο του, ἔχει ἀναριθμητὲς ἐγκωμιστικὲς ἀναφορὲς στὸ κεχαριτωμένο καὶ πανσέβαστο καὶ παντοπόθητο ὄνομα τῆς Παναγίας Μητρὸς τοῦ Κυρίου μας.

Τὸ «ἐγκώμιον» ὅμως τοῦ Ὁσίου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας, ὅπως αὐτὸ μὲ ἀφθαστο λυρισμὸ, ρητορικὴ δεινότητά καὶ θεολογικὸ βάθος, ἀναδύεται ἀπὸ τὴν σαράντα περίπου σελίδες τῆς ἐρμηνείας του στὴν **Ῥωδὴ τῆς Θεοτόκου**, τὸν ἀναδεικνύει ἀναμφισβήτητα ὡς ἓνα ἐκ τῶν κορυφαίων Θεοτοκολόγων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

* * *

Ἡ Ῥωδὴ τῆς Θεοτόκου, μὲ τὴν ὁποία ἡ θεόπαις Μαριάμ ἐδοξολόγησε καὶ ἐμεγάλυνε τὸν Κύριό μας, κατὰ τὴν ἐπίσκεψί Της στὴν Ἁγία Ἐλισάβετ, μετὰ τὸν Εὐαγγελισμό Της ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ, εἶναι «ἀξιάγαστος τῇ ἀληθείᾳ καὶ γλυκυτάτῃ καὶ κοσμοπόθητος» περισσότερο ἀπὸ ὅλες τὴς Ῥωδὲς τῶν ἀπὸ αἰῶνος Ἁγίων, διότι εἶναι **Ῥωδὴ** «τῆς τῶν ἁγίων ἀγιωτέρας», «ποιητῆς αὐτῆς ἐστάθη μία παντοβασίλισσα καὶ μία Μήτηρ τοῦ Ποιητοῦ τῶν ἀπάντων», «εἶναι γέννημα καὶ συνθήκη καὶ ἐκφώνημα ἐκείνου τοῦ θεοειδεστάτου νοός, ἐκείνης τῆς καθαρᾶτης καρδίας, καὶ ἐκείνου τοῦ ἀγιωτάτου στόματος, αὐτῆς δὴ αὐτῆς τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας Μητρὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἡ θαυμασία αὐτὴ καὶ ἀξιάγαστος Ῥωδὴ, χωρισμένη σὲ ἕξι στίχους, ἔχει διορισθῆ ἀπὸ τοὺς θεοφόρους Πατέρας νὰ ψάλλεται-στικολογῆται πρὸς τὸ τέλος τοῦ Ὁρθοῦ, μαζὶ μὲ τὸ γλυκύτατο ἐφύμνιο καὶ κοσμοπόθητο τροπάριο: «Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνομεν».

* * *

Στὸ σύντομο αὐτὸ κείμενό μας θὰ προβοῦμε σὲ μερικὲς μόνο οἰκοδομτικὲς ἀναφορὲς τοῦ μεγάλου Ἁγιορείτου Θεοτοκολόγου ἐκ τῆς ἐρμηνείας του στὴν **Ῥωδὴ τῆς Θεοτόκου**, ὡς ταπεινὴ προσφορὰ ψυχῶν πινων εὐγνωμοσύνης καὶ ἐξυμνήσεως τῶν ὑπερφῶν καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν μεγαλειῶν τῆς Μητροπαρθένου, διότι «ἡ Θεοτόκος μακαρίους κάμνει ἐκείνους, ὅπου συνεχῶς καὶ μετὰ εὐλαβείας τὴν μακαρίζουν».

Εἶναι τόσο καὶ τέτοιο τὸ δέος τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου πρὸ τῶν χαρισμάτων τῆς Παντοβασίλισσας, ὥστε αἰφνιδίως ἐκοπᾶ σὲ ἓναν ὀρμητικὸ χεῖμαρρο ἐγκωμίων πρὸς Αὐτήν:

«Ὡ γλυκυτάτῃ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα Μαρίας, τί πάθος εἶναι τοῦτο, ὅπου αἰσθάνομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου; Ἐγὼ δὲν ἤμπορᾶ νὰ χορτάσω τοὺς ἐπαίλους τῶν μεγαλειῶν σου! Ὅσον γὰρ περισσότερο τὰ ἐπαίνω, τόσο περισσότερο τὰ ὀρέγομαι καὶ ὁ πόθος μου ἐπ' ἄπειρον προβαίνει, καὶ ἡ ἐπιθυμία μου ἀκόρεστος γίνεται· διὸ καὶ πάλιν ἐπιθυμῶ νὰ τὰ ἐπαιέσω»!...

Ἐν συνεχείᾳ, ἀπαριθμεῖ ὄλους ἐκείνους, ὅσοι καταγίνονται «*περὶ τὰς λογικὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας*», οἱ ὅποιοι ἕκαστος μὲ τὸν τρόπο του φιλοτιμεῖται νὰ ἐπαινέσῃ τὴν Πάναγνο: παρελαύνουν οἱ Γραμματικοί, οἱ Λογικευόμενοι, οἱ Ῥήτορες, οἱ Ἀριθμητικοί, οἱ Γεωμέτραι, οἱ Μουσικοὶ καὶ Ἱεροφάλται, οἱ Ἀστρονόμοι, οἱ Ἡθικοί, οἱ Ὀπτικοί, οἱ Μηχανικοί, οἱ Φυσικοί, οἱ Μεταφυσικοί, οἱ Θείων Γραφῶν Ἐμπειροὶ, οἱ Θεολόγοι!...

* * *

Ἐκεῖνο ποὺ ἐντυπωσιάζει βαθύτατα εἶναι ὅτι ἡ Θεοτόκος, ἄν καὶ «*ὑπερέβη καὶ Ἀγγέλους καὶ Ἀρχαγγέλους καὶ πάσας τὰς χοροστασίας τῶν Οὐρανίων Δυνάμεων, ὅχι μὲ ἓνα μέτρον συγκριτικόν, ἀλλὰ μὲ ἀσύγκριτον*» ἄν καὶ «*ἔγινε ὅλου τοῦ κόσμου κόσμος, καὶ ὅλης τῆς κτίσεως στολισμὸς καὶ καλλονὴ Ἀγγέλων τε καὶ ἀνθρώπων*» ἄν καὶ «*αὕτη μόνη ἐστάθη μεθόριον Κτίστου καὶ κτίσεως*» ἄν καὶ ἦταν «*ταμίᾳς καὶ πρύτανις τοῦ πλοῦτου τῆς θεότητος*» καὶ «*ταμίᾳς καὶ φύλαξ [καὶ ποροχευὺς] ὄλων τῶν θησαυρῶν καὶ χαρισμάτων τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως Θεοῦ*», ἐν τούτοις ἔζησε ὡς **Ἀσκήτρια!**...

Ἡ ἔμπονος **Ἀσκησις** τῆς Θεομήτορος, ἡ ὁποία μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος μας ἀγωνιζόταν «*μὲ νηστείας, μὲ προσευχάς, μὲ γονυκλισίας, καὶ μὲ κάθε εἴδους ἀσκήσεως*», πρέπει νὰ συνδεθῇ καὶ μὲ τὴν ἐργασία τῆς **Νοεῤῥᾶς Προσευχῆς**, τῆς ὁποίας ἡ Παναγία θεωρεῖται **Διδάσκαλος**, διότι σὲ ὅλη τῆς τὴν ζωὴ, ἰδιαίτερα μάλιστα ὅταν εὐρίσκετο ἐπὶ δώδεκα ἔτη στὰ Ἁγία τῶν Ἀγίων, «*εἰς ἄλλο δὲν ἐκατεγίνετο καὶ ἐσχόλαζε, πάρεξ εἰς τὴν θεωρίαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, θεοπίαν τοῦ Θεοῦ*», «*μόνη καὶ μόνον τὸν Θεὸν θεωροῦσα, καὶ μόνη παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ θεωρουμένη*».

Ἡ Κεχαριτωμένη «*ἐφεῦρεν ἀπὸ λόγου τῆς καὶ εἰργάσθη*» τὴν «*νοερὰν πρᾶξιν καὶ θεωρίαν*», μέσῳ τῆς ὁποίας ὁ νοῦς «*ἀναβαίνει ἐπάνω ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματα καὶ βλέπει δόξαν Θεοῦ*», καὶ κατόπιν ἡ Πάναγνος «*εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα παρέδωκε*» καὶ ἐδίδαξε αὐτὴν τὴν «*καινούργιαν στρατὰν εἰς τοὺς οὐρανοὺς*».

* * *

Ὁ Ὅσιος Νικόδημος μᾶς ὑπεθυμίζει, ὅτι «*ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου ἐκτίσθη ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ νὰ ἐπιστρέφῃ πάντοτε πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νὰ βλέπῃ τὸν ἑαυτῆς Κτίστην*», ἡ δὲ «**ἐπιστροφή**» αὐτὴ περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς δύο στάδια.

Στὸ **πρῶτο στάδιο**, ὀφείλουμε νὰ γίνουμε «**Ἰακώβ**» (= περνιστής), δηλαδὴ νὰ γίνουμε περνισταὶ τῶν **παθῶν**, περνισταὶ τοῦ **διαβόλου** καὶ περνισταὶ τῆς **ἁμαρτίας**, μέσῳ τῆς «**πρακτικῆς ἀρετῆς**», δηλαδὴ «*μὲ νηστείας, μὲ ἀγρυπνίας, μὲ γονυκλισίας, μὲ χαμευνίας, μὲ προσευχάς, μὲ σκληραγωγίας καὶ μὲ ἄλλους κόπους σωματικούς*».

Στὸ **δεύτερο στάδιο**, ὀφείλουμε νὰ γίνουμε «**Ἰσραὴλ**» (= νοῦς ὀρῶν τὸν Θεόν), μέσῳ τῆς «**θεωρητικῆς ἀρετῆς**», δηλαδὴ «*ἀπὸ τὴν ἐν καρδίᾳ μελετωμένην νοερὰν προσευχὴν, ἀνάβαινε εἰς τὸν ἐν καρδίᾳ ἐνεργούμενον καὶ ἐνυπόστατον καλούμενον τῆς θείας Χάριτος φωτισμόν, καὶ δι' αὐτοῦ ἀνάβαινε, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀναθιβάου ὑπὸ τῆς Χάριτος εἰς τὴν ὑπερφῶν καὶ ἄμεσον θεωρίαν, ἢ ἀληθέστερον φάναι, θεοπίαν τοῦ Θεοῦ*».

* * *

Διὰ τῆς «**Πράξεως**» λοιπὸν καὶ τῆς «**Θεωρίας**», διὰ τῆς Ἀσκήσεως καὶ τῆς **Καρδιακῆς Προσευχῆς**, μὲ συνεχῆ καὶ ἀσφαλῆ Ὀδηγὸ καὶ **Διδάσκαλο** τὴν Θεοτόκο, ἡ Ὅποία εἶναι Μήτηρ καὶ Χορηγὸς τῶν Χαρίτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄς ἀγωνιζώμεθα συνεχῶς γιὰ τὸν ἐξαγνισμό καὶ τὴν καθαρότητα τῶν πέντε αἰσθήσεων, τῆς φαντασίας, τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας, διότι μόνον «*οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ τὸν Θεὸν ὄψονται*». ■

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας 2003
«ΙΑ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξων Ἐνημερώσεως»

Μεγάλη καὶ Ἐπίκαιρος Ἐκδήλωσις

«Ἡ Αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ
καὶ ἡ Σύγχρονος Οἰκουμενιστικὴ Προσέγγισις
Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν»

ΤΗΝ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, 3.3.2003 ἑκ. ἡμ., ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, μετὰ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστάσια τοῦ Καθηγουμένου Αὐτῆς Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐπισταμένων, ἐπραγματοποίησε τὴν «ΙΑ΄ Σύναξιν Ὁρθοδόξων Ἐνημερώσεως» στὴν Ἀθήνα (Αἴθουσα Ξενοδοχείου «Νοβοτέλ», Πλατεία Βάθης).

♦ Ἡ «ΙΑ΄ Σύναξις» παρουσίασε, μέσα ἀπὸ μίαν σύντομη ἱστορικὴ ἀναφορά, τὴν ἐκτροπὴ καὶ ἀποκοπὴ τοῦ Παπισμοῦ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησίαν καὶ περιέγραψε τὶς κυριώτερες αἰρετικὰς τοῦ διδασκαλιὰς καὶ ἀποκλίσεις.

Ἐπίσης, ἀνεφέρθη στὶς προσπάθειες τοῦ Παπισμοῦ, μετὰ τὸ ὀδυνηρὸ Σχίσμα τοῦ ΙΑ΄ αἰ., νὰ ὑποτάξῃ τοὺς Ὁρθοδόξους, ἄλλοτε μετὰ τὴν χρῆσιν βίας καὶ ἄλλοτε μετὰ τὴν ἀπάτη καὶ τὸν δόλο, διὰ μέσου κυρίως τῆς ἐπιβολῆς τῆς Οὐνίας.

Ἀκόμη, ἐπέμεινε στὴν σύγχρονον ἐνωτικὴν προσέγγισιν Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιδιώκεται ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ δυστυχῶς καὶ πάλιν ὁ ἐξουνιτισμὸς τῶν διαβρωμένων ἤδη ἐκκλησιολογικῶς ὀρθοδόξων, ἐξ αἰτίας τῆς συμμετοχῆς τους ἐπὶ πολλὰς δεκαετίες στὴν αἰρετικὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν. Ἡ ἐπιβουλὴ αὐτὴ προωθεῖται μετὰ τὸ πρόσχημα τοῦ διαλόγου καὶ τῶν ποικίλων σχέσεων, οἱ ὁποῖες ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀλληλο-ἀναγνώρισίν τους ἐν τῇ πράξει καὶ τὴν ἀνάληψιν κοινῶν δήθεν ἔργων εὐθύνης γιὰ τὸν εὐαγγελισμὸν καὶ τὴν διακονίαν τοῦ κόσμου. Αὐτὸ ἄλλωστε ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν σχεδιασθεῖσαν καὶ διακηρυχθεῖσαν «νέα οἰκουμενιστικὴ οὐνία» εἰς βάρος τῶν ὀρθοδόξων ὑπὸ τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου τοῦ Παπισμοῦ (1962-1965), στὸ πνεῦμα πλέον τοῦ «Ρωμαιοκεντρικοῦ» Οἰκουμενισμοῦ. Στὴν πατρίδα μας, μετὰ τὸ φιλοπαπικὸν «ἄνοιγμα» τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου κ. Χριστοδοῦλου κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη, ἡ

ἀπειλή αὐτῆς τῆς πραγματικότητος, δηλαδή τοῦ ἐξουντισμοῦ, εἶναι πλέον περιοσσότερο ἀπὸ ὁρατῆ.

Καὶ τέλος, ἐτόνισε τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν μαρτυρία τῆς Ἀληθείας τῶν Ὁρθοδόξων

Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, τῶν ὁποίων ἡ ἐκκλησιαστικὴ Κοινότης ἔχει ὀρθόδοξη ἐνωτικὴ προοπτικὴ καὶ ἀπευθύνει ἐκκλήσεις μετανοίας:

πρὸς τὰ μέλη της, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν ὄντως φορεῖς καὶ μάρτυρας τῆς Ἀληθείας ἐργῶ καὶ λόγῳ πρὸς τοὺς Παπικούς, ὥστε νὰ γίνουιν Ἐκκλησία Χριστοῦ διὰ τῆς ἀπορρίψεως τῶν αἰρέσεων καὶ πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους Οἰκουμενιστάς, ὥστε νὰ παύσουιν τὴν ὀλισθηρὰ ὁδὸ τοῦ ἐξουντισμοῦ τῶν, διὰ τῆς καταδίκης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς ἀνακτήσεως τοῦ γνησίου Πατερικοῦ φρονήματος.

■ Τὸ Πρόγραμμα ἀνοῖξε ἡ Χοροδία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἡ ὁποία ἔφαλε τὰ Ἀπολυτίκια τῆς Ἡμέρας καὶ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ἰδιαίτερου Προστάτου τῆς ὅλης Ἐκδηλώσεως, καὶ ἐπίσης Στίχους Δοξολογίας Ἰωάννου Καβδάδα σὲ ἦχο β', Στίχους ἐκ τοῦ Πολυελέου «Δοῦλοι Κύριον», τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Δοσιθεοῦ Μοναχοῦ Κατουνακώτου, σὲ ἦχο δ' λέγετο καὶ Κράτημα Πέτρου Μπερεκέτη σὲ ἦχο β' διατονικό.

♦ Ὁ Παρουσιαστὴς τῆς Ἐκδηλώσεως Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος ἔκανε μία κατατοπιστικὴ Εἰσαγωγή στὸ Πρόγραμμα τῆς Ἐκδηλώσεως.

■ Τὸ Μέρος Α' τῆς κυρίας Εἰσηγήσεως τῆς «ΙΑ' Συνάξεως»: «Ἡ Αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ καὶ ἡ Σύγχρονος Οἰκουμενιστικὴ Προσέγγισις Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν» ἀνέγγωσε ὁ Ἱερομόναχος Κλήμης Ἀγιοκυπριανίτης. Περιελάμβανε δύο Κεφάλαια αὐτῆς καὶ μέρος ἐκ τοῦ τρίτου, μὲ τοὺς ἐξῆς ἐνδεικτικὸς τίτλους:

A. Τὸ Κριτήριο Ἀληθείας στὴν Ἐκκλησία - Τὸ Παράδειγμα τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

α1. Ἐκκλησία καὶ Ἀλήθεια.

α2. Τὸ Κριτήριο Ἀληθείας στὴν Ἐκκλησία.

α3. Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς καὶ Λατίνου.

B. Ἡ αἰρετικὴ ἀπόκλισις τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ.

β1. Τὸ λειτουργημὰ τοῦ Πέτρου καὶ τὸ λειτουργημὰ τοῦ Ἐπισκόπου στὴν Ἐκκλησία.

β2. Τὸ Ρωμαϊκὸ πρωτεῖο τιμῆς στὴν Ἐκκλησία καὶ ἡ δυτικὴ παρέκκλισις.

β3. Τὸ Filioque.

β4. Ἡ διαμάχη περὶ τοῦ Πρωτείου τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Filioque.

Γ. Νεώτερες αἰρετικὲς ἀποκλίσεις τοῦ Παπισμοῦ.

γ1. Νέες καινοτομίες καὶ ἑτεροδιδασκαλίες στὴν Δύσι.

γ2. «Ἐνωτικὲς Σύνοδοι».

γ3. Διάκρισις Ἀκτίστου Οὐσίας καὶ Ἀκτίστων Ἐνεργειῶν στὸν Θεό.

♦ **Παρενεβλήθη** ἡ προβολὴ *Βιντεοταινίας* μὲ τίτλο:

← «**Ἡ Οἰκουμενιστικὴ Προσέγγισις Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν Συνεχίζεται - Ἡ Ἀλήθεια τῆς Πίστεως Νοθεύεται**», ἡ ὁποία περιελάμβανε τὶς ἐξῆς ἐνότητες:

– **Α΄.** Ἡ Ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα στὴν Βουλγαρία: «*Τὰ ὄχυρά τῆς Ὁρθοδοξίας πέφτουν*».

– **Β΄.** Ραβέννα - Βενετία 2002: «*Ἐνα ἀκόμη καθοριστικὸ δῆμα στὴν ἐνίσχυσι τῆς σταθερᾶς πορείας τῶν Οἰκουμενιστῶν*».

– **Γ΄.** Θροניתὴ Ἑορτὴ Ρώμης - Συμμετοχὴ Κωνσταντινουπόλεως: «*Προοδευτικὸς ἐξουντισμὸς τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν*».

– **Δ΄.** Ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Θεόκτιστος στὸ Βατικανό: «*Παράδειγμα Οἰκουμενιστικῆς ἀλλοτριώσεως καὶ ἀποστασίας*».

■ Τὸ **Μέρος Β΄** τῆς **Εἰσηγήσεως** ἀνέγνωσε ὁ Ἀρχιμανδρίτης **Γλυκέριος Ἀγιοκυπριανίτης** καὶ περιελάμβανε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ τρίτου Κεφαλαίου καὶ τὸ τελικὸ τέταρτο Κεφάλαιο αὐτῆς, μὲ τοὺς ἐξῆς τίτλους:

γ4. Ἡ Οὐνία.

γ5. Σχέδιο μυστικῶ ἐξουντισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων τὸν ΙΖ΄ καὶ ΙΗ΄ αἰῶνα.

γ6. Ἡ Ἀντι-παπικὴ Παράδοσις τῶν Ὁρθοδόξων ἐπὶ Τουρκοκρατίας.

γ7. Α΄ Βατικανὴ Σύνοδος.

Δ. **Ἡ Σύγχρονη Οἰκουμενιστικὴ Προσέγγισις Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν.**

δ1. Παπισμὸς καὶ Οἰκουμενισμὸς.

δ2. Βατικάνειο Ἐνωτικὸ Σχέδιο.

δ3. Ὁρθόδοξος Ἀντίδρασις.

δ4. Ὁρθόδοξο-Παπικὸς Διάλογος.

δ5. Φιλοπαπικὸ «ἀνοιγμα» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

δ6. Ἡ εὐθύνη καὶ μαρτυρία τῶν Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν.

◆ Ὁ Θεοφιλέστατος **Παρουσιαστὴς** ἐπιλόγησε τὴν «**ΙΑ΄ Σύναξιν**» καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης **μας κ. Κυπριανὸς** ἔθεσε τὴν κατακλιεῖδα Αὐτῆς, διὰ ἐμπνευσμένου λογυδρίου: Τέλος, ἡ **Χορωδία** ἔψαλε: «*Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα ἡμῶν...*» καὶ «*Τὶς Θεὸς μέγας...*», πρὸ τοῦ «*Δι' εὐχῶν...*».

■ Στὴν ἐπιτυχῆ, ἐνημερωτικὴ καὶ ὁμολογιακὴ αὐτὴ Ἐκδήλωσι παρέστη πολυπληθὲς ἐκλεκτὸ ἀκροατήριον ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη τῆς χώρας μας, τὸ ὁποῖο περιελάμβανε μάλιστα καὶ σημαίνουσες προσωπικότητες τοῦ δημοσίου βίου.

Ἐκκλησία

Ἀπὸ τὴν Ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας μας

Οὐγκάντα

Ἀπὸ τὴν Ἱεραποστολικὴ δραστηριότητα τοῦ π. Χαράλαμπος Ὁκὲν στὴν Κοινότητα τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς περιοχῆς Κούμι Οὐγκάντας.

Ὁ π. Χαράλαμπος, ὁ ὁποῖος προσεχώρησε προσφάτως στὴν Ἱερά Σύνοδο τῶν Ἐνισταμένων, εἶναι ἀγαμος Πρεσβύτερος, ἀπόφοιτος τοῦ Θεολογικοῦ Σεμινα-

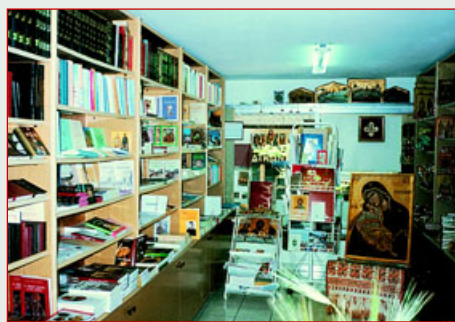

ρίου τοῦ «Ἁγίου Παύλου» τῆς Ἐπισκοπῆς τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας στὴν πατρίδα του, καὶ ἐδρεύει στὸ Σορότι τῆς Οὐγκάντας.

Δὲν ὑπάρχει ἀνάπαυσις στὴν γῆ γι' αὐτοὺς ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ σωθοῦν

«Δὲν ὑπάρχει ἀνάπαυσις στὴν γῆ γι' αὐτοὺς ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ σωθοῦν», λέγει ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος. Ὁ ἀγώνας, εἴτε ἐξωτερικὸς εἴτε ἐσωτερικὸς, εἶναι ἀκατάπαυστος. Ὁ ἐχθρὸς ἐνεργεῖ ἄλλοτε ὀρατῶς, μέσῳ ἀνθρώπων καὶ ἄλλων πραγμάτων, καὶ ἄλλοτε ἀοράτως, μέσῳ λογισμῶν. Κατὰ καιροὺς, ὁ ἀντίπαλος ἐμφανίζεται ἀνοικτὰ καὶ συμπεριφέρεται μὲ κτηνωδία καὶ σκληρότητα ὡς ἓνας ἐχθρὸς, καὶ ἄλλοτε, ὑπὸ τὴν μορφή κολακευτικοῦ φίλου, πλανᾷ μὲ ἐπιδεξιότητα. Αὐτὸ ποὺ γίνεται κατὰ τὴν μάχη μεταξὺ δύο ἀντιπάλων στρατευμάτων, συμβαίνει καὶ στὸν κάθε ἓνα χωριστὰ κατὰ τὴν μάχη μὲ τὰ πάθη αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Πραγματικά, «Δὲν ὑπάρχει ἀνάπαυσις στὴν γῆ γι' αὐτοὺς ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ σωθοῦν». Ὅταν ἔλθῃ ἡ σωτηρία, τότε ἔρχεται καὶ ἡ ἀνάπαυσις.

† Ἐπ. Νικ. Βελιμ.

Βιβλιοπωλεῖον - Ἐκκλησιαστικὰ εἶδη

«NEO ΘΑΒΩΡ»

Ἐκδόσεις - Ἐκδόσεις - Ἁγιογραφίες - Εἰκόνες

➔ Διατίθενται καὶ ὅλες οἱ ἐκδόσεις καὶ οἱ ὀπτικο-ακουστικὲς παραγωγὲς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς.

• Ἰκτινίου 4

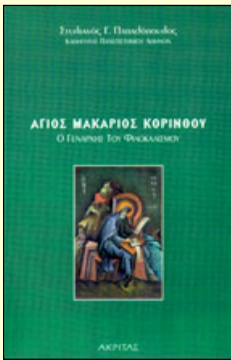
(ὄπισθεν παλαιοῦ Δημαρχείου Ἀθηνῶν)

• τηλ./fax: 210 52.27.096.

Ζωτικά θέματα ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογικῆς σημασίας

*Ἡ παράδοξος προέκτασις τῆς κριτικῆς μιᾶς βιβλιοκρισίας μας
ἢ περὶ παραδόξων «ἀκροβολισμῶν».
Μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἢ μὲ τοὺς Ἁγίους;*

ΕΙΧΑΜΕ δημοσιεύσει παλαιότερα στὸ περιοδικό μας¹, ὡς θυμίαμα εὐλαθείας στὸν Ἅγιο Μακάριο, Ἐπίσκοπο Κορίνθου (1731-1805), τὸν Γενάρχη τοῦ Φιλοκαλισμοῦ, μία σύντομη βιβλιοκρισία τῆς ὁμώνυμης καὶ πολὺ οἰκοδομητικῆς μονογραφίας τοῦ Καθηγητοῦ κ. Στυλιανοῦ Παπαδοπούλου («Ἀκρίτας», ἔκδοσις α', Μάρτιος 2000, σσ. 176).

Μετὰ περίπου ἀπὸ ἓνα ἔτος, στὸ γνωστὸ ἀγιορειτικὸ περιοδικὸ «Πρωτᾶτον»², ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς παρουσιάσεως τοῦ ὄντως σημαντικοῦ αὐτοῦ βιβλίου τοῦ κ. Στ. Π., ἔγινε εὐφημος ἀναφορά στὴν βιβλιοκρισία μας αὐτή, μάλιστα μὲ τὴν δῆλωσι ἀπὸ τὸν Ὅσιολογ. Μοναχὸ Συμεὼν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Χρυσοποδαριτίσσης Πατρῶν ὅτι «καὶ ἡμεῖς τὴν προσυπογράφομεν “δυοὶ ταῖς χερσὶ”».

* * *

■ **A. Παραδόξως** ὁμως, ὁ Ὅσιολογιώτατος προβαίνει σὲ μία «ἀσύνδετη» προέκτασι καὶ εἰσέρχεται σὲ θέματα, στὰ ὁποῖα δὲν ἀνεφέρετο ἡ βιβλιοπαρουσίασις μας, ἀλλὰ βεβαίως οὔτε προσφέρεται γιὰ κάτι τέτοιο τὸ βιβλίον γιὰ τὸν Ἅγιο Μακάριο, ἐκτὸς ἐὰν «παραβιασθῇ» αὐτό, ὅπως τελικὰ καὶ ἔγινε.

1. Συγκεκριμένα, ὁ Ὅσιολογιώτατος ἀναφέρεται στὴν «λειτουργικὴ παράδοσι τῶν μνημοσύνων», ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀγωνίσθηκε μὲν ὁ Ἅγιος Μακάριος, ἀλλὰ «δὲν ἐκράτησε θεοὶ ἀκραία, φανατικὴ καὶ ἐπίμονη», οὔτε διέσπασε τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα.

2. «Τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν», συνεχίζει ὁ Ὅσιολογιώτατος, «ἰσχύει τὸ ἴδιον καὶ γιὰ τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου», τὴν «ἀλλαγὴν» τοῦ ὁποίου χαρακτηρίζει ἐπιτυχῶς καὶ αὐστηρῶς ὡς «ἀπαράδεκτη ὄντως», ἐφ' ὅσον «δὲν ἐτηρήθη οὐδεὶς σεβασμὸς εἰς τὴν παράδοσι καὶ οὐδεμία κανονικότης εἰς τὴν ὅλην διαδικασίαν, οὔτε βεβαίως καὶ πνεῦμα ἀγάπης καὶ καταλλαγῆς ἐκ μέρους τῶν “καινοτόμων”».

3. Δηλαδή, τί «ἰσχύει»; Ὅπως ὁ Ἅγιος Μακάριος, ὑποστηρίζει ὁ Ὅσιολογιώτατος, «ἐδέχθη ταπεινὰ τὴν οἰκονομία τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰ μνημόσυνα», ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ παράδοσις δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν «θεϊαν ἀλήθειαν», τοιοιτοτρόπως καὶ οἱ ἐνισταμένοι κατὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποτεριχίζωνται ἐκ τῶν **Καινοτόμων**, οὔτε νὰ προβάλλουν «δικαιολογούμενοι τὸ θέμα τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, τῆς ὄντως αὐτῆς **παναϊρέσεως**», διότι «ἡ ἀποκοπὴ τους εἶναι πρωθύστερη».

* * *

■ **B. Πρωτίστως**, θὰ πρέπει νὰ δικαιολογήσουμε τὸ «παραδόξως»: ὁ Ὅσιολογιώτατος διαπράττει ἓνα προφανέστατο **μεθοδολογικὸ ἀτόπημα**, διότι ἐὰν ἤθελε νὰ ἀναφερθῇ στὴν ἐκκλησιολογικὴ ταυτότητα τῶν ἐνισταμένων κατὰ τῆς **Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας** καὶ τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, δηλαδὴ σὲ ζωτικὰ θέματα ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογικῆς

σημασίας, ὄφειλε νὰ πράξει τοῦτο ἐν σχέσει καὶ ἀναφορᾷ πρὸς ἄλλα **εἰδικὰ κείμενα** μας καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀποδίδῃ δοξασίες καὶ ἦθος, τὰ ὁποῖα μᾶς εἶναι **τελείως ἄγνωστα**.

1. Περαιτέρω, ὁ Ὄσιολογιώτατος προβαίνει σὲ μία ἀδικαιολόγητη **ἐννοιολογικὴ μετατόπισι** καὶ μία **ἀτυχή σύγκρισι ἢ συσχέτισι**, διότι τὰ μὲν **Μνημόσυνα** εἶναι μία Παράδοσις, «*ὅπου χωρεῖ, ἀνεκτικῶς πως καὶ μὲ προϋποθέσει, οἰκονομία*», ὅπως ὁ ἴδιος γράφει, τὴν δὲ ἐφαρμογὴ τῆς οἰκονομίας ἀπεφάσισε συνοδικῶς ἡ Τοπικὴ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐνὸς ἐνδο-αγιορειτικοῦ ζητήματος.

2. Ἡ **Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία** ὅμως τοῦ 1924, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, δὲν ὑπῆρξε πρᾶξις λελογισμένης οἰκονομίας πρὸς οἰκοδομήν, ἀλλὰ ἡ ἀπαρχὴ τῶν «**Βημάτων πρὸς Σταθεροποίησιν τοῦ Κοινοῦ Χριστιανικοῦ Φρονήματος**»^{2α}, δηλαδὴ ἡ βιαία ἐφαρμογὴ τοῦ «**γράμματος**» τῆς ὄντως παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ὅπως αὐτὴ διεκηρύχθη ἐπισημότατα τόσο τὸ **1920** («*Ἐγκύκλιος Συνοδικὴ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ*»), ὅσο καὶ τὸ **1923** (*Πανορθόδοξον Συνέδριον ἐν Κωνσταντινουπόλει, 10.5-8.6.1923*).

3. Ἡ ἕτερα ἀναφορὰ τοῦ Ὄσιολογιώτατου στὸ θέμα τοῦ «*Ἀναβαπτισμοῦ τῶν Ἐτεροδόξων*» καὶ τὴν σχετικὴ ἔριδα τοῦ **ΙΗ' αἰ.**, εἶναι ἐπίσης τοῦλάχιστον **ἀτυχής**, διότι ἡ θεολογικὴ διαμάχη ἦταν καὶ πάλι ἐνδο-εκκλησιαστικὴ καὶ ἀφοροῦσε τὸ κανονικὸ ζήτημα τοῦ τρόπου εἰσδοχῆς κατ' ἀκρίβειαν ἢ κατ' οἰκονομίαν τῶν προσερχομένων ἐκ τῆς ἀναμφισβητήτου αἵρέσεως τοῦ Παπισμοῦ, ὅποτε δὲν ὑφίστατο θέμα διακηρυγμένης αἵρέσεως καὶ ἐπομένως ἀποτειχίσεως.

* * *

■ **Γ. Ἐν πάσει περιπτώσει**, στὴν σύντομη αὐτὴ ἀναφορὰ μας ἐπὶ μιᾶς «*παραδόξου προεκτάσεως*» δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπεκταθοῦμε περισσότερο, ἀλλὰ ἀδελφικῶς προτρέπουμε τὸν **Ὄσιολογιώτατο Μοναχὸ Συμεὼν** νὰ ἀναλογισθῇ ἐκ νέου τόσο τὶς **σωτηριολογικὲς ἐπιπτώσεις** τῆς αἵρέσεως γενικά, εἰδικὰ δὲ τῆς παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, στὴν ὁποία περιλαμβάνεται βεβαίως καὶ τὸ **Ἡμερολογιακὸ**, ὅσο καὶ τῆς **κοινωνίας** μὲ τοὺς φορεῖς αὐτῆς.

1. Οἱ **Ἀγιορεῖτες** ἔχουν διακηρύξει κατηγορηματικά, ὅτι «*ἡ οἰκουμενιστικὴ “θεολογία” ἀποτελεῖ ἑτεροδιδασκαλία, πλάνη, αἰρετικὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ καὶ καταδικασθῇ*»³, οἱ δὲ **Μετεωρίτες** ἀναφέρονται στὴν «*παναίρεση τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ*»⁴ καὶ ἔχουν ἀποφανθῇ, ὅτι «*ὁ Οἰκουμενισμὸς ὁδηγεῖ στὴν προσκύνησι τοῦ Ἀντιχριστοῦ*»⁵, ἐνῶ ὁ μητροπολίτης **Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος** μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι στὴν ἐποχὴ μας «*ἐπικρατεῖ διάχυτα ὁ διαχριστιανικὸς καὶ διαθρησκευτικὸς συγκρητισμὸς*»⁶.

2. Ὁ Ὄσιολογιώτατος ὄφειλε νὰ γνωρίζῃ τοὺς «*ὑποστασιάζοντας*» τὴν αἴρεσι τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**· ἐπίσης, ὄφειλε νὰ γνωρίζῃ, ὅτι οἱ **Οἰκουμενισταὶ** δὲν περιορίζονται μόνο σὲ «*ἀγαπολογίες, ὑποχωρήσεις, κολακειές, χορηγίες, χαμόγελα*»⁷, ὅπως γράφει ὁ Ὄσιολογιώτατος **Γέρων Μωϋσῆς**, ἀλλὰ καὶ σὲ «*συγκρητισμοὺς, ὀπισθοχωρήσεις καὶ παραχαράξεις*»· καὶ ἐπομένως, ὄφειλε νὰ γράφῃ ὄχι κατὰ **Ἀντι-οικουμενιστῶν**, ἀλλὰ κατὰ **Οἰκουμενιστῶν**.

3. Καὶ βεβαίως, ἂν ἤθελε συνέπεια θεωρίας καὶ πράξεως, ὄφειλε καὶ νὰ ἀποτειχίζε-ται ἐκ τῶν **Οἰκουμενιστῶν**, ὥστε νὰ μὴ συγκαταλέγεται μαζί μὲ τοὺς ὁμόφρονάς του «*τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει τοῖς ὑβρίζουσι*»⁸ τοὺς «*περὶ πίστεως λόγους καὶ τῆς ἀληθείας*»⁹.

4. Ὁ Ὄσιολογιώτατος ἄς μελετήσῃ καὶ πάλι τὶς τελευταῖες ὑποθήκες τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου: «*καὶ μηδεμίαν ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως*

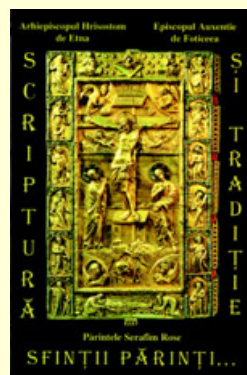
Ἐκδόσεις στὰ Ρουμανικὰ βιβλίων τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχιερέων μας

Ἐκυκλοφόρησαν πρόσφατα στὴν ρουμανικὴ γλῶσσα, σὲ μετὰφρασι ἀπὸ τὴν ἀγγλική, δύο ἐνδιαφέροντα βιβλία, ἀποπνέοντα τὴν Ἀγιοπατερικὴ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖα ἀποτελοῦν οὐσιαστικὴ συμβολὴ στὴν διάδοσι τοῦ παραδοσιακοῦ ὀρθοδόξου τρόπου σκέψεως, ζωῆς καὶ μαρτυρίας.

• Οἱ ἐκδόσεις «Vremea» τοῦ Βουκουρεστίου ἐκυκλοφόρησαν τὸ βιβλίο τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἐτνα κ. Χρυσοστόμου: «Ἄνθη ἀπὸ τὴν Ἐρημο - Ἀποφθέγματα γιὰ τὴν Ταπεινῶσι, Ὑπακοή, Μετάνοια καὶ Ἀγάπη τῶν Πατέρων τῆς Ἐρήμου τοῦ Παρελθόντος», 128 σελίδων.

• Οἱ ἐκδόσεις «Bunavestire» τοῦ Γαλατίου ἐκυκλοφόρησαν τὸ βιβλίο τῶν Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἐτνα κ. Χρυσοστόμου καὶ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Φωτικῆς κ. Αὐξεντίου: «Ἀγία Γραφή καὶ Παράδοσις», 134 σελίδων. Ἐν εἴδει Προλόγου παρατίθεται κείμενο τοῦ μακαριστοῦ π. Σεραφεῖμ Ρόουζ († 1982) μὲ τίτλο: «Οἱ Ἅγιοι Πατέρες - Οἱ ἀληθινοὶ ὁδηγοὶ στὴν ἀληθινὴ Πίστι».

Ζωτικὰ θέματα ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογικῆς σημασίας

πρὸς τοὺς αἰρετικούς» · «σπουδάσατε δὲ μᾶλλον καὶ ὑμεῖς αἰεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἅγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί»¹⁰.

5. Καὶ τελικὰ, ἀφοῦ ἐγκαταλείψῃ τὴν τακτικὴ τῶν παραδόξων «ἀκροβολισμῶν», ἄς ἀποφασίσῃ ὀριστικὰ ὁ Ὅσιολογιώτατος Γέρων Συμεῶν μὲ ποιους θέλει νὰ ἔχῃ «κοινωνίαν»: μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἢ μὲ τοὺς Ἅγίους;

1) Βλ. περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 301/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2001, σελ. 30-31. / 2) Βλ. περιοδ. «Πρωτᾶτον», ἀριθ. 85/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2002, σελ. 191 ἐ., στήλη: «Ἐπιλογή Βιβλίων». / 2α) Γρηγορίου Λαρεντζάκη, «Βασικαὶ ἀρχαὶ τηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς Χριστιανικῆς ἐνόητος - Ὁρθόδοξοι ἀπόψεις», περιοδ. «Ε.Π.Ε.Θ.Χ.», τόμος Α', σελ. 351, Κεφ. ΙΙΙ. / 3) Μοναχοῦ Βασιλείου Γρηγοριάτου, «Ὅταν οἱ φύλακες ἀγρυπνοῦν», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1420/13.7.2001, σελ. 1. / 4) Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου, Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου, Χειραγωγία στὴ Μετάνοια..., σελ. 137, ἐκδοσις 6', Ἅγια Μετέωρα 2001. / 5) Τοῦ Αὐτοῦ, ἐφημερ. «Ἐν Συνειδήσει», Αὐγούστου 1997, σελ. 18. / 6) Περιοδ. «Θεοδρομία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2001, σελ. 174. / 7) Μοναχοῦ Μωϋσέως Ἀγιορείτου, «Μοναχισμὸς καὶ αἵρεσις», περιοδ. «Πρωτᾶτον», ἀριθ. 84/ Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2001, σελ. 114. / 8) Πρβλ. Ζ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 13, στλ. 128Ε, 201D καὶ Συνοδικὸν Ὁρθοδοξίας. / 9) Πρβλ. Ἀγίου Γρηγορίου Θεολόγου, PG τ. 35, στλ. 748B. / 10) Μ. Ἀθανασίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A.

«Εἶπε Γέρων»: Παλαιῆς καὶ σύγχρονες οἰκοδομητικῆς διηγήσεις καὶ διδασκαλίες

Περὶ τοῦ Μοναχοῦ, ὁποῦ ἐξομολογεῖτο εἰς Δάδας Κύπρου τὴν ἁμαρτίαν ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τὴν γυναῖκα του*

Υπάρχει ἓνα λιμάνι στὴν Κύπρο, ποῦ ὀνομάζεται Δάδαι· κοντὰ ἐκεῖ βρίσκεται κάποιον Μοναστήρι, λεγόμενον «τοῦ Φιλοξένου». Ὅταν τὸ ἐπισκέφτηκαν μερικοὶ Μοναχοί, βρῆκαν ἐκεῖ ἓναν Ἀδελφόν, ὀνομαζόμενον Ἰσιδωρον, τὸ γένος Μελιτινό. Οἱ Μοναχοὶ ξαφνιάστηκαν, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ ὀδύρεται καὶ νὰ κλαίει ἀκατάπαυστα, μὲ δυνατὴ φωνή· οἱ ἄλλοι προσπαθοῦσαν νὰ τὸν παρηγορήσουν καὶ νὰ τὸν καθησυχάσουν γιὰ λίγο, μὰ κανένας δὲν τὰ κατάφερε, καὶ σὲ ὅλους ἔλεγε:

→

Ἐνισχύσατε τὴν ἀνέγερσιν τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης!...

• Ἐμβάσματα ἀποστέλλονται μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴν διεύθυνσι:
Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 - ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 133 10, ΕΛΛΑΣ,

• ἢ κατατίθενται στὸν ἀριθμὸ λογαριασμοῦ

Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Ἑλλάδος: 074/29600013

(στοιχεῖα Τραπεζῆς γιὰ τοὺς ἀδελφούς μας ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικό:
NATIONAL BANK OF GREECE S.A. ETHNGRAA XXX)

– Είμαι τόσο μεγάλος άμαρτωλός, πού σάν έμένα κανείς άλλος δέν ύπήρξε, από τά χρόνια του 'Αδάμ ίσαμε σήμερα!

Έκεινοι του έλεγαν:

– Στην πραγματικότητα, όλοι ξέρουμε, άββά, ότι κανένας δέν είναι άναμάρτητος, παρά μονάχα ό Θεός...

‘Αλλά εκείνος τούς διέκοπτε, λέγοντας:

– Έχετε δίκιο, άδελφοί, μά πουθενά δέν είδα και δέν άκουσα, στους άνθρώπους, νά χει κάνει κάποιος την άμαρτία πού έκαμα έγώ! Και άν νομίζετε πως υπερβάλλω και κατηγορώ άδικα τον έαυτό μου, άκούστε την άμαρτία μου, για να μπορέιτε να εύχεσθε κ' έσείς για μένα. ‘Όταν, λοιπόν, ημουνα στον κόσμο, είχα πάρει μά γυναίκα χριστιανή και πολύ θεοφοβούμενη. Έγώ ακολουθούσα τό αίρετικό δόγμα του Σεδήρου. Έπιστρέφοντας μά μέρα στο σπίτι μου, δέν έβρηκα τή γυναίκα μου έμαθα πως είχε πάει στη γειτονική έκκλησία (των ‘Ορθοδόξων), να μεταλάβει. Έγώ, μόλις τό άκουσ' αυτό, έτρεξα γρήγορα, μήπως και προλάβω να την έμποδίσω να μεταλάβει, μά τή βρήκα να έπιστρέφει στο σπίτι, άφου είχε ήδη κοινωνήσει. Τότε την έπιασ' από τό λαιμό και τής έσφιξα τον φάρυγγα, και την ανάγκασα να ξεράσει την ‘Αγία Κοινωνία. Την έπιασα κατόπιν και την πέταξα από τό πάνω μέρος του σπιτιού κάτω, κ' έπεσε μέσα στις βρωμιές και στο δόρβορο. Κ' εκεί, τότε, είδα να κατεβαίνει άμέσως ένα περιστέρι και να παίρνει τή μερίδα τής ‘Αγίας Κοινωνίας...

‘Υστερ' από δυό μέρες, βλέπω σ' ένα όραμα πολύ ζωντανό, έναν κατάμαυρον αιθίοπα, ντυμένον με κουρέλια, να μου λέει:

– Έσ' κ' έγώ καταδικασθήκαμε να είμαστε μαζί, στην ίδια κόλαση!

– Και ποιός είσ' έσύ; τον ρωτώ.

Κ' εκείνος, ό αιθίοπας, μου άποκρίνεται:

– Έγώ είμ' εκείνος, πού έδωκε ράπισμα στα σαγόνια στον Ποιητή των πάντων, τον Κύριον ημών ‘Ιησού Χριστό, τον καιρό του θείου Πάθους!...

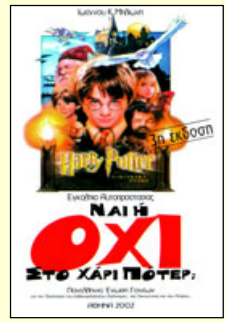
Και άμέσως χάθηκε ό αιθίοπας εκείνος. Γι' αυτό, άδελφοί μου, δέν μπορώ να παρηγορηθώ και να σταματήσω τα κλάματα και τον άκατάπαυστο θρήνο!...

* Π. Β. Πάσγου, *Γυναίκες τής Έρήμου - Φοβερές ιστορίες από τον πόλεμο των πειρασμών στην πόλη και στην έρημο - Μικρό Γερμανικό, τ. Γ', § νγ', σελ. 155-156, εκδόσεις «Ακρίτας», Αθήνα 1995.*

«Ναί ή ΟΧΙ στο Χάρι Πότερ; Έγκόλλιο Αυτόπροστασίας»

- «Πανελλήνια Ένωση Γονέων» («Π.Ε.Γ.»), Μεσογείων 429,
153 43 ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, τηλ. 210 6082271, έκδοση 3η,
Αθήνα 2002, σελίδες 64.

Ό κ. Ιωάννης Μηλιώνης, με το μικρό αυτό, αλλά περιεκτικό και σαφές βιβλίο του, μάς ενημερώνει υπεύθυνα, ώριμα και περιληπτικά για το πρόσφατο (1997 έ.) σύνδρομο «Χάρι Πότερ».

Πρόκειται για την «χαριποτερομανία», ή οποία πλήττει ιδίως τις μικρές ηλικίες. Το όντως άνηνουχητικό αυτό «φαινόμενο» έχει προκληθεί από τα τέσσερα μέχρι τώρα βιβλία (συνολικά: **1820 σελίδες**, έπονται ακόμη τρία), της σκαωτσέζας 37χρονης **Τζόαν Ρόουλινγκ**: μέσα σε τέσσερα μόλις χρόνια έχουν μεταφρασθή σε **47 γλώσσες (!)** και κυκλοφορούν σε **200 χώρες (!)**, τα αντίτυπα είναι της τάξεως των **116.000.000 (!)** και έχουν άποσπάσει **πολλά θραύειά!**...

Άρα γε, πρόκειται για τα γνωστά και συνήθη παιδικά μυθιστορήματα, τα όποια περιέχουν «Ιστορίες με Μάγους»;

Ό κ. Ιωάννης Κ. Μηλιώνης, όπως και άλλοι σοβαροί και έξειδικευμένοι έρευνηταί, άπαντούν κατηγορηματικά: **όχι!**

Οί συναρπαστικές περιπέτειες του ένδεκάχρονου **Μικρού Μάγου Χάρι Πότερ**, οί όποίες πέρασαν ήδη στον κινηματογράφο (ύπερ-παραγωγές) και προσεκάλεσαν μίαν άλυσίδα «χαριποτερο-προϊόντων», έξοικειώνουν τον άναγνώστη με τον ζοφερό χώρο του **άποκρυφισμού** και άποτελούν τελικά μία **σταδιακή μύηση στον κόσμο της Μαγείας**, λαμβανομένου ύπ' όψιν, ότι το **1/3** από τις «πρακτικές» που περιγράφονται στα βιβλία, βασίζονται σε **πραγματικές άποκρυφιστικές πρακτικές**, κατά την όμολογία της ίδιας της συγγραφέως Τ.Ρ.

Τά βιβλία του **Χάρι Πότερ** προχωρούν άνελικτικά από το κακό στο χειρότερο, μέσα σε ένα σκοτεινό και νοσηρό κλίμα, όπου τά άηδιαστικό και χυδαίο, τό δαιμονικό και άποκρυφιστικό σε όλες του τις μορφές, συμπλέκονται και άπειλούν τις τρυφερές ηλικίες με ύπουλο τρόπο, έφ' όσον τις πείθουν τελικά, ότι ή παραπλανητικά λεγομένη **Λευκή Μαγεία** είναι δήθεν **καλή** και χρήσιμη στην άγώνα κατά της **κακής** λεγομένης **Μάυνης Μαγείας**.

Πολύ όρθά συμπεραίνει ό κ. Ι.Κ.Μ., ότι ή συγγραφέυς **Τζόαν Ρόουλινγκ**, με τά βιβλία της αυτά, δίνει «**ένα άκαταμάχητο όπλο στη Νέα Εποχή του Ύδροχόου, για τον προσηλυτισμό των παιδιών μας**».

◆ **Οί γνωστές** εκδόσεις «Φωτοδότες», του περιοδικού «Τά Κρίνα» (Κορυδαλλών 10, Κάντζα Άττικής 153 51, τηλ. 210 6658 551), κυκλοφορούν σε δύο τομίδια (συνολικά: **496 σελίδες**, σχήμα τσέπης), την πολύ άναλυτική και κατατοπιστική έργασία του κ. **Κ. Γ. Παπαδημητράκοπουλου**: «**Μαθήματα Μαγείας και Σατανισμού από τον Χάρι Πότερ**».

Στά δύο πολύ ενδιαφέροντα αυτά βιβλία «γίνεται πλήρης και άποκαλυπτική παρουσίαση όλων των συμβόλων και μηνυμάτων, τόσο του άποκρυφισμού και της μαγείας, όσο και της είδωλολατρίας εν γένει και αυτού άκόμη του σατανισμού, στα όποία τά έξεταζόμενα βιβλία του Χάρι Πότερ αναφέρονται με έμφαση».

- **Τά βιβλία διατίθενται και από την Έκθεσι της Ίερᾶς Μονῆς μας.**

